

безлічі інструментів підвищує ризик того, що вимоги будуть суперечити одна одній, а результатом цього буде плутанина з їх дотриманням на практиці.

Список використаних джерел:

1. Мальська М. П. Корпоративне управління: теорія та практика: [підручник] / М. П. Мальська, Н. Л. Мандюк, Ю. С. Занько. – К.: Центр учбової літератури, 2012. – 360 с
2. Коробка С.В. Корпоративне управління в Україні: проблеми та шляхи їх вирішення // Науковий вісник ЛНУВМБТ імені С.З.Іжицького. 2016. – Т. 18. – № 2. – С. 80-83.
3. Окунев О. Корпоративне управління як новий тренд українських компаній [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://yur-gazeta.com/publications/events/korporativne-upravlinnya-uk-noviy-trend-ukrayinskihkompaniy.html>
4. Козакова Т.С. Сучасні підходи до визначення корпоративного управління в умовах інформаційної економіки // Причорноморські економічні студії. – 2016. – Вип. 1. – С. 56-58.

Шушкова Ю. В., к.е.н., доцент
Львівський національний університет імені
Івана Франка, м. Львів, Україна

ТЕОРЕТИЧНИЙ БАЗИС ПРОЦЕСІВ ТЕХНОЛОГІЧНОЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ ТА РЕІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ НЕОІНДУСТРІАЛЬНОГО СУСПІЛЬСТВА

В сучасних умовах економічного розвитку, процеси перебудови, розбудови, оновлення техніко-технологічних систем функціонування реального сектору економіки невід’ємно пов’язують із поняттями індустріалізації, а в їх новому сучасному контексті із концептами неоіндустріалізації та реіндустріалізації а також поняттям технічної, технологічної модернізації економіки. Реальний сектор економіки має вагоме значення, як основа стабільності функціонування економічних систем провідних країн світу та каталізатор всіх основних інноваційних, прогресивних процесів науково-технічного, технологічного, соціального розвитку й підґрунтя створення додаткової вартості, матеріальних і нематеріальних цінностей.

Вагомий внесок у розвиток світової економіки та промисловості розвинених країн забезпечила індустріалізація. Проте, на сьогодні економічними лідерами стали ті держави, де активно підтримуються і розвиваються нові прогресивні галузі промисловості (інформаційних технологій, біотехнологій, нових технологій в машинобудуванні, альтернативній, новій та ефективній енергетиці, тощо). Орієнтація на такі процеси розвитку отримала назву реіндустріалізації економіки.

Реіндустріалізація економіки – це процес структурних змін та інституційних реформ в системі національного господарства, орієнтований на становлення і розвиток, нарощування потенціалу та забезпечення конкурентоспроможності нових прогресивних галузей промисловості та інших базових видів економічного діяльності на засадах інтелектуалізації.

Впровадження процесів реіндустріалізації на основі технологічної модернізації спрямоване на відновлення та зростання темпів індустріального розвитку, внаслідок оновлення, на інноваційних засадах, техніко-технологічних потужностей економічної системи країни, активного впровадження інституційних

реформ та структурних змін, відбудови реального сектору економіки із метою створення потужного індустріального базису, основи майбутнього ефективного розвитку національної економіки.

Індустріальні процеси, проходять етапи еволюціонування, пов'язані із технологічними устроями, мають певні характеристики та особливості, що визначають відмінність того чи іншого етапу від попередніх. Структурування та дослідження цих процесів дозволило визначити, що ключовими етапами еволюції економічного розвитку є етапи: індустріалізації як переходу економіки на промислові засади, що супроводжується удосконаленням засобів виробництва, розширенням основних фондів, створенням нової техніки, обладнання зростанням механізації та автоматизації технічних систем; деіндустріалізації як процесу згортання промислової, індустріальної активності, обсягів національного виробництва та сповільнення темпів економічного розвитку; реіндустріалізації як процесу структурних змін та інституційних реформ в системі національного господарства, орієнтованого на становлення і розвиток, на засадах інтелектуалізації; та неоіндустріалізації як процесу створення та розвитку нових прогресивних галузей національної економіки на основі активного застосування індивідуалізації, нанотехнологій біотехнологій, нових енергетичних ресурсів, зі зростанням в національній економіці частки високотехнологічних галузей виробництва.

Державне регулювання процесів реіндустріалізації на основі технологічної модернізації, впровадження процесів реіндустріалізації та практична реалізація відповідних реіндустріальних змін здійснюється із застосуванням адміністративних та економічних методів, інституційно-правового, організаційного, економічного, психологічного механізмів та широкого кола правового, адміністративного, економічного, організаційного інструментарію особливостями якого є здійснення комплексного системного впливу із метою активування інституційних, інноваційних, науково-технічних, інвестиційних, економічних, організаційних процесів та забезпечення масштабного динамічного оновлення технологічних засад національного виробництва та організаційних відносин спрямованих на технологізацію, інформатизацію, інтелектуалізацію економічних процесів та розбудови в країні потужної сучасної економіки.

В підсумку аналізу світового досвіду реалізації державної політики інноваційного та технологічного розвитку досліджено та узагальнено основні інструменти державної політики, що були застосовані технологічно розвиненими країнами світу у процесі їх інноваційної розбудови й розвитку, сформовано концептуальну динамічно-структурну модель та визначено сукупність складників процесів реіндустріалізації таких як індекси: відновлення потужностей національного виробництва; зростання частки виробництва високотехнологічної продукції; інвестування і фінансування інноваційного розвитку; технологічної модернізації, забезпечення ресурсами виробництва; зростання інноваційної активності; розвитку партнерських відносин, взаємодії; що окреслюють та визначають цільові орієнтири впровадження реіндустріальних процесів та є основою формування та планування стратегічних напрямів економічної політики

країни необхідних для впровадження технологічних змін, вибору методів і інструментів, що можуть бути ефективно застосованими в реалізації економічної політики впровадження процесів реіндустріалізації та забезпечення інноваційного, технологічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. The Global Competitiveness Report 2018 / Prof. Klaus Schwab (Ed.). Geneva: World Economic Forum, 2018, 658 p. URL: <http://www3.weforum.org/docs/GCR2018/05FullReport/TheGlobalCompetitivenessReport2018.pdf>.
2. Rugman A.M. Porter Takes the Wrong Turn // Business Quarterly, 1992. – Vol. 56. – № 3. – P. 59-64.
3. Cho D.S. A dynamic approach to international competitiveness: The case of Korea // Journal of Far Eastern Business, 1994. – P. 17-36.

Ющишина Л.О., к.е.н., доцент
Ковальчук М.В., магістрант
Східноєвропейський національний
університет ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ ЗАГОТІВЛІ ЦУКРОВИХ БУРЯКІВ ПЕРЕРОБНИМИ ПІДПРИЄМСТВАМИ

Виробництво цукру завжди було одним з провідних напрямків національної економіки країни. Ще до недавню Україна входила в першу десятку найбільших виробників цукру в світі. На виконання завдання підтримання внутрішнього та забезпечення зовнішнього ринку працювало 192 цукрових заводи, виробляючи в межах 6 млн.т. цукру, з яких 3,5 млн.т. реалізовувалися на експорт. Реалії сьогодення такі: залишилися діючими в сезон 2018/2019 рр. – 46 заводів, а в сезон 2019/2020 рр. – 31 завод. Загальний обсяг виробленого цукру за попередній господарський рік склав всього 2,1 млн.т. з них експортовано всього 113 тис.т. [1].

Як інформує Міністерство аграрної політики та продовольства України, у 2019 р. площі під посівом цукрових буряків становлять 221,9 тис. га, що на 52,8 тис. га менше у порівнянні з 2018 р. (у 2018 р. – 274,7 тис. га) [2].

Враховуючи багаторічний досвід і наявність виробничих потужностей Україна має можливість відродити свій потенціал у цій галузі. Збільшення виробництва цукру дасть можливість повернутися на світовий ринок, що дозволить збільшити валютні надходження в Україну.

Зрозуміло, що нарощування потужностей можливе лише при відродженні бурякосійних господарств, підвищенні ефективності вирощування і заготівлі цукросировини. Більшість діючих бурякосійних господарств на сьогоднішній день вже впровадили новітні технології вирощування цукрових буряків, і це дало їм можливість вижити в умовах жорсткої конкуренції. Дотримання вимог щодо вирощування цукросировини (ротація культур у сівозміні, використання науково обґрунтованих технологій вирощування, посів якісним насінням, інтегрована система внесення добрив і отрутохімікатів) впливає на ефективність роботи господарств.